

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4493/2023
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића, Марије Терзић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Јовановић, адвокат из ..., против тужене Специјалне школе са домом ученика Бубањ из Ниша, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3063/2023 од 17.08.2023. године, у седници одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3063/2023 од 17.08.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3063/2023 од 17.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 5008/21 од 15.05.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужилци исплати на име разлике од исплаћене до припадајуће плате, увећане по основу минулог рада, за период од 01.11.2018. године до 29.12.2021. године износ од 5.771,55 динара са законском затезном каматом на појединачно опредељене новчане износе од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име неисклаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.11.2018. године до 29.12.2021. године исплати износ од 135.600,00 динара са законском затезном каматом на појединачно опредељене новчане износе од доспелости сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име неисплаћене накнаде трошкова за коришћење годишњег одмора (регрес) за период од 01.11.2018. године до 29.12.2021. године исплати износ од 114.286,09 динара, са законском затезном каматом на појединачно опредељене новчане износе, од доспелости сваког износа до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да на утврђене износе у ставу првом изреке за период од 01.11.2018. године до 29.12.2021. године у име и за рачун тужиле изврши обрачун и уплату свих врста доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за обавезно

здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, доприносе за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање и на име пореза на доходак грађана, а на име тужиле, Министарству финансија, Пореској управи, које порезе и доприносе ће уплатити збирно на основу попуњене ППП ПД пријаве на рачун обједињене наплате, док је део тужбеног захтева тужиле којим је тужилца тражила да се тужена обавезе да на тражене износе накнаде на име трошкова за исхрану у току рада и на тражене износе на име трошкова за коришћење годишњег одмора из става другог и трећег изреке за период од 01.11.2018. године од 29.12.2021. године у име и за рачун тужиле изврши обрачун и уплату свих врста доприноса, као и пореза на доходак грађана одбијен, као неоснован. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3063/2023 од 17.08.2023. године, одбијена је, као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем, одбијајућем делу става четвртог и одлука о трошковима поступка садржана у ставу петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености и основаности ревизије тужиле на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своју одлуку.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужилци на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у спорном периоду. Побијана одлука донета је складу са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.07.2022. године, по ком запослени којима се плата исплаћује у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плате у коме је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

С обзиром на напред наведено, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео применом члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужиља је поднела 29.12.2021. године, а вредност предмета спора је 249.886,00 динара.

Чланом 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 249.886,00 динара не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да је ревизија недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**